

1a edició, febrer, 2007

© Del text, 2007

Gemma Pasqual i Escrivà

© D'aquesta edició, 2007

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

web: www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 978-84-934847-7-4

Dipòsit Legal: B-1969-2007

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Anatomia d'un assassinat

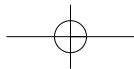
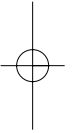
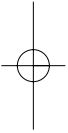
El poder del ciment

Gemma Pasqual i Escribà

perifèric
edicions

A Maria Morant

Terra d'asfalt

Quan ni un arbre quede
i no hi haja camp,
del cel ni una gota
de pluja caurà.

Si hi ha algun jardí,
de plàstic serà,
i sols menjarem
rajoles amb pa
fet amb el ciment
dur que sobrarà
d'alçar tantes cases,
tan altes i grans
que el sol, les muntanyes
i el mar taparan.

Quan siga la terra
un globus d'asfalt.

MARC GRANELL

I

El llum del menjador tenia totes les bombetes enceses. Les llàgrimes de cristall s'il·luminaven amb tots els colors de l'arc del cel. Donaven a l'estança un aire festiu i alegre. La mare havia vestit la taula de festa amb les estovalles que ella mateixa va brodar quan encara era molt menuda i l'havia parada amb la vaixella, que guardava tancada amb pany i clau, que va heretar de l'àvia. També guarnia la taula la cristalleria que li van regalar les amigues quan es va casar. I els coberts d'argent semblaven joies de tanta lluentor com els havia tret. Era un dia ben especial. La seua filla, la Mireia, complia setze anys i tot havia de quedar perfecte.

El pare, il·lusionat, comptava els ciris per posar-los al pastís de xocolata, que era el que a la filla li agradava més.

La Mireia, mentrestant, a la seua habitació feia els últims retocs al vestit que estrenava aquella mateixa nit. Era de gasa, estampat a floretes de colors clars, amb unes línies molt senzilles. I, tal com deia son pare, massa curt. Estava feliç. Tenia motius per a estar-ho. Els pares li havien regalat la moto que ella tant desitjava i que amb tanta insistència els havia demanat. Es va donar una últi-

ma ullada a l'espill, es va posar les sabates noves i va fer cap al menjador.

—T'agrada el vestit? —va preguntar la Mireia a son pare mentre feia una volta completa.

—És molt fi, però li falta tela.

—És l'última moda.

—Estàs preciosa, filla. Ja ets tota una doneta de setze anys.

—Gràcies, pare —la Mireia li va besar les galtes—. Tu, que em mires amb bons ulls.

—D'aquí a quatre dies ja et cases, com el teu germà.

—Jo no em vull casar mai. Seré una dona independent. Els homes tan sols doneu feina.

—Això és ara. No es pot dir mai d'aquesta aigua no en beuré. Mira el Miquel, també deia el mateix i ja porta sis mesos casat. I parlant de coses més interessants, on tens el corrector dental?

—Si anem a sopar... —es va queixar la Mireia.

—M'és igual. El dentista va dir que l'havies de portar tot el dia. I després del que em va costar aquest munt de ferralla, el mínim que pots fer és lluir-lo com una joia.

—Si sí que el porte. Però, per a menjar, me l'he de treure.

—No, si ja sabia jo que no te'l posaries. A més a més, ja et vaig dir que no et feia cap falta, però ta mare i tu us encabotàreu. Si tens les dents com les meues... Fixa-t'hi, a la meua edat i no en porte cap de postissa. I no m'he gastat un duro en dentistes! —va dir el pare alhora que li mostrava les dents totes tortes, ben orgullós. Ella va esclatar a riure.

—Encara no han arribat el Miquel i la Glòria? —es va interessar la Mireia pel germà.

—No, però no crec que tarden gaire —va dir el pare mentre mirava el rellotge.

La Mireia es dirigia cap a la cuina que va sonar el timbre.

—Ja hi vaig jo! —va cridar mentre corria cap a la porta.

Però no eren el Miquel i la Glòria. Una esgarrifança li va recórrer el cos. Qui eren aquells dos homes? Ella no els havia convidat a la seua festa.

Es van identificar com a agents de policia. Buscaven el Miquel. El pare va apagar el llum del menjador i els va fer passar al seu despatx. La mare va estrènyer amb força la Mireia entre els seus braços i els van seguir. Encara ningú havia dit res. Aquests dos policies els tenien a tots in albis.

—Vull parlar amb vostès. Però trobe que és millor que la nena no hi siga present —va dir un dels policies.

—Mireia, vés a la teua habitació —li va ordenar el pare.

—Li ha passat alguna cosa, al Miquel? —va preguntar la Mireia.

—Ja has sentit el pare —li va dir la mare.

—Sóc una dona! Tinc setze anys. Tu mateix ho has dit fa una estona, pare...

—Vés-te'n —li va dir son pare amb el rostre marcat per la preocupació.

—I la Glòria? Li ha passat alguna cosa, a la Glòria? —semblava que la Mireia havia endevinat la tecla.

Ningú li va respondre. El pare la va agafar i la va acompanyar a l'habitació. Ella no en va fer cas i es va afanyar a escoltar darrere la porta del despatx. Allí, asseguda a terra, es va assabentar de la terrible notícia. La Glòria havia estat estrangulada i aquells dos policies acusaven el Miquel d'haver-ho fet.

En sentir la mala nova, se li va trencar el color i semblava que anava a desmaiar-se. Li va rodar el cap. Els sanglots de la mare li punyien com agulles al cor. Tenia la vista ennuvolada i les galtes banyades. Ni s'havia adonat

que els ulls li ploraven. Va intentar asserenar-se. Havia de continuar escoltant. Els policies inculpaven el germà. I son pare? Per què no deia res? La Glòria, l'havien trobada al garatge de la finca dins el cotxe, al seient de l'acompanyant. Afirmaven que tenien un testimoni que havia vist com el Miquel perpetrava el crim. Havien trobat les seues empremtes al mocador que duia al coll la Glòria i per tot el cotxe. Al seu parer, era un cas clar de violència domèstica.

—No saben el que diuen! El meu fill estimava la Glòria amb bogeria! —va defensar la mare al fill.

—Potser aquesta bogeria va ser la que el va encegar —va dir un policia.

—Com s'atreveix a venir a ma casa i parlar així del meu fill! —va cridar el pare.

—Val més que ens calmem. La nostra obligació és investigar —va intentar posar pau l'altre policia. Semblava que jugaven al policia bo i al dolent.

—En aquest estat de dret encara existeix la presumpció d'innocència, de manera que si no tenen cap pregunta més a fer, els agrairia que se n'anaren —va concloure la mare.

—Encara no hem acabat —va dir el policia dolent.

—Porten cap ordre? Cap citació? —ara era el pare el que els interrogava.

—No. Però entenguen que, en un cas d'assassinat, les primeres hores són molt importants. Només volem aclarir qui ha mort la seua nora —li va tocar el torn al policia bo.

—Doncs ja triguen a buscar el culpable. Els assegure que no ha estat el meu fill —va dir la mare convidant-los a marxar.

De sobte, el pare va obrir la porta del despatx.

—Mireia, què fas aquí?

Però ella no li va dir res. El pare la va agafar al braç i la va dur al llit. La mare la va gitar.

—Dorm, filla, dorm —l'acaronava mentre li cantava una cançó de bressol com quan era menuda. Ella també estava molt trasbalsada.

La Mireia no volia dormir. Havia de pensar, però tenia la ment bloquejada. Tot el que havia passat era massa gros perquè ho poguera assimilar tan ràpidament. Violència domèstica? Quina bestiesa! Era normal que les empremtes del seu germà estigueren al seu cotxe. I per què no havien d'estar al mocador de la seua dona? Qui era aquell testimoni? Com podia dir ningú que havia vist el Miquel matar la Glòria?

Hauria volgut cridar que el seu germà era innocent. Que era la persona més dolça del món, incapaç de matar ningú i encara menys la persona de qui estava enamorat. Però no li sortia la veu. Estava totalment paralizada.

—Descansa, filla, descansa.

Sentia la mare lluny, molt lluny. Fins que va caure rendida i es va adormir.